

Bibliaóra - 2021.01.19.

Kezdő ének: 13. zsoltár 1-5: „Míglen felejtesz el Uram...”

Imádság: Kegyelmes Urunk! Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által!

Kérünk Téged, ne rejtsd el ma előlünk a Te orcádat. Könyörülj rajtunk, bűnösökön, s vezesd a mi gondolatainkat, amikor Igéddel élünk. Mint lelki szegények vagyunk ma Előtted, akik kérnek és várják, hogy szólj hozzájuk, mutasd meg a helyes utat, vezess bennünket döntéseinket és tisztítsd meg szívünket és gondolatainkat, hogy gyümölcsöt tudjon teremni mindaz, amivel ma is keresel bennünket.

Könyörgünk mindazokért, akik Igével erősítik lelküket ebben az időszakban. Könyörgünk hajlékaink megáldásáért, azoknak a békességéért, türelméért és szeretetéért, akikkel egy fedél alatt élünk. Hadd tudjuk megélni kérésed szereteteink irányába. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.”(Jn15, 12b - Az ökumenikus imahét 3. napjának vezérigéje)

Urunk Szentlelked erejével légy jelen közöttünk, hogy városunk különböző pontján hitben és reménységben épüljenek mindazok, akik nem adják fel a szüntelen imádkozást és a mindenért való hálaadást. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi ígérés: Habakuk próféta könyve 1. fejezet

„Fenyegető jövődölés. Habakuk próféta látomása. Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? Kiáltok hozzád az erőszak miatt, de nem segítesz! Miért kell látnom a romlottságot, és néznem a nyomorúságot? Erőszak és önkény van szemem előtt. Folyik a per, és viszály támad. Azért nem érvényesül a törvény, nem hoznak soha igaz ítéletet, mert a bűnös kijátssza az igazat: ezért hoznak igazságtalan ítéletet. Nézzétek a népeket és lássátok, ámulva csodálkozzatok, mert olyan dolgot viszek véghez napjaitokban, amit nem is hinnétek, ha elbeszelnék! Mert most útnak indítom a káldeusokat, ezt a kegyetlen és szilaj népet. Bejárja ez a széles földet, birtokába vesz hajlékokat, amelyek nem az övéi. Rettenetes, félelmetes ez a nép, önmaga szabja meg törvényét és méltóságát. Lovai gyorsabbak a párducoknál, és vadabbak a pusztai farkasoknál, vágatnak lovasai. Noha messziről jönnek lovasai, repülnek, mint a zsákmányra lecsapó sasok. Mind erőszakos szándékkal jön, arcuk csak előre néz, annyi foglyot ejtenek, mint a föveny. Csúfot űz a királyokból, kineveti a hatalmasokat. Nevet az erődítményeken, sáncot emel a földből, és elfoglalja őket. Azután mást gondol, és továbbmegy. Vétkes ő, mert a saját erejét isteníti. Uram, ősidőktől fogva te vagy az én szent Istenem! Nem fogunk meghalni!

Uram, te az ítélet eszközévé titted őt! Kösziklám, te arra szántad, hogy büntessen! Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod elnézni az elnyomást. Miért nézed hát el a hűtlenséget, miért hallgatsz, amikor a bűnös tönkreteszi a nála igazabbat? Olyanná titted az embert, mint a tenger halait, mint a férget, amelynek nincs ura. Mindenkit kifog horoggal, hálójába terel, és kerítőhálójába gyűjt; azután örül és vigad. Ezért áldoz hálójának, és tömjénez kerítőhálójának. Mert ezekkel szerez gazdag jövedelmet és bőséges élelmet. Vajon örökké tart az, hogy kiveti hálóját, és gyilkolja a népeket kíméletlenül?”

Szeretett Testvéreim!

Habakuk könyvének a prófétájáról szinte semmit sem tudunk. Habakuk személye, működési ideje és életkörülményei ismeretlenek. Neve jelentése: Kezeket lazán összetenni, átkarolni. Habakuk: Istentől szeretett, átkarolt, de érthetjük alatta a próféta Izráel iránti szeretetét is. A káldeusok említése feltételezi, hogy Kr.e.7.században keletkezett a mű, de az istentelenek alatt egyesek az asszírokat is értik. Az első két fejezet olyan, mintha eltévedt próféciaák gyűjteménye lenne. Habakuk, mint látnok próféta jelenik meg a 2, 1-3 ihletettségről ír: ***„Őrhelyemre állok, odaállok a bástyára, figyelek, várva, hogy mit szól hozzám és mit felel panaszomra. Az Úr szólt is, és ezt mondta: Írd le ezt a kijelentést, vésd táblákra, hogy könnyen el lehessen olvasni! Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg; ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el.”*** A 3,16 arról számol be, ami a látomást követte, amit a saját bőrén tapasztalt: ***„Hallottam, és reszketett a szívem, hangjától megremegtek ajkaim. Fájdalom járja át csontjaimat, reszkető léptekkel járok. Bárcsak nyugtom lenne a nyomorúság napján, amely eljön a bennünket fosztogató népre!”***

1-4.v.

Az Úrral meglévő élő kapcsolat egyik jele a Vele való párbeszéd. Amíg meg tudjuk szólítani az Urat, amíg meg tudjuk fogalmazni imádságainkat, addig nincs olyan reménytelen helyzet, amiből ne szabadítana ki bennünket ma is a mi élő és munkálkodó Istenünk. Habakukkal nem hitelensége mondatja ki azt, hogy *„Meddig kell még kiáltanom...”*, hanem éppen ellenkezőleg a hite, mert tudja, hogy a rendelt idő imádságainak a meghallgatására is érvényes. Tudja, hogy nem hiábavaló egyetlen

szó sem, ha azt Isten irányába célozzuk, aki látja nemcsak a körülöttünk zajló eseményeket, hanem azt is, hogy milyen lelki harcot vív egy próféta, ha a környezetét szinte elnyeli a sötétség, az erőszak, a romlottság és a nyomorúság. A próféta panasza van előttünk a gonoszok hatalma és az igazak szenvedése miatt.

„*Miért nem hallgatsz meg?*” Miért nem válaszolsz? Miért nem teszel már valamit? Miért nem kezdődik el? Miért nem ér véget? –Nem az istenigazolás állandó kérdései vannak előttünk Habakuk esetében, hiszen ő tudja, hogy jelenlegi helyzetének egyszer vége lesz. A „Meddig...?”-ben ott van, hogy egyszer majd meghallgat és segít. De mi tudunk-e így imádkozni? Amikor Isten elé visszük kérdéseinket hittel tesszük azt, tudva, hogy pillanatnyi nyomorúságaink, betegségeink és reménytelen helyzetünk nem tart örökké.

Az Isten törvényét ismerőnek szinte fáj, hogy megerőtlenítik és elforgatják az Úr törvényét. Mintha a gonoszok gonoszsága sokkal nagyobb erővel érvényesülne. Az ítélelhozatal pedig veszít értékéből – kijátszák és elferdítik, miközben az igaz alul marad, és a gonosz győzedelmeskedik. De ennek az állapotnak-időszaknak meghatározott ideje van. Az egyetlen igaz Bíró kezébe tette a nép sorsát. Hiszen csakis Isten az, aki igazságosan ítélhet élőket és holtakat. S ezen a helyzeten már csak Isten segíthet.

Nem éri meg azon nyugalmat és békességet elveszítve rágódni, hogy miért engedi meg Isten a gonosz győzelmét. Ő, mint világ világossága belépett ebbe a világba. S ez a világosság egyszer leleplez minden gonosz tettet, felszínre hoz minden olyan tettet, amit nem a hit vezetett és eredményezett a környezetünkben.

Kiáltunk Habakukkal együtt: Uram gyógyítsd ki népedet gonoszságából! Kiálltunk az Úr és törvénye mellett, és annak fényében a felebaráti szeretet és az igazság mellett.

5-11.v.

Isten nem marad néma. Megbünteti a bűnt saját népe között. Az eszköz pedig egy idegen nép: a káldeusok. Megbünteti mindazokat, akik semmibe veszik törvényeit. Mindazokat, aki taníthatatlanok a törvény által. Új tanár érkezik majd egy idegen nép formájában. „*Rettenetes, félelmetes ez a nép, önmaga szabja meg törvényét és*

méltóságát.” Akik eddig nem félték Istent, most tapasztalhatják, hogy mit jelent emberektől félni. Olyan emberektől, akik saját erejüket istenítik.

12-17.v.

Folytatódik Habakuk imádsága. Visszautal a régi szövetségre „*Uram, ősidőktől fogva te vagy az én szent Istenem!*” Én az Úr vagyok a te Istened...(1. parancsolat) Meg van győződve arról, hogy „*Nem fogunk meghalni!*” Ha a büntetés és az ellenség jelenléte nyilvánvaló is, a próféta hiszi, hogy Isten irgalma, szeretete és kegyelme ott áll mindenek felett. Meg van győződve arról, hogy nem halnak meg. Nem győzhet Isten népe felett egy bálványimádó és elbizakodott nép, akik önmagukat istenítik.

„*Vajon örökké tart.....?*” Egy kérdéssel zárul az 1. fejezetben Habakuk imádsága, aki kegyelmes Istene elé az igaz embert úgy állítja, mint aki hitből él.

Ének: 151.dicséret: „Uram Isten siess...”

Újszövetségi ígerés: János evangéliuma 6,16-21

„Estefelé lementek tanítványai a tengerhez, hajóra szálltak, és átmentek a tenger túlsó partjára, Kapernaumba. Sötét volt már, és még mindig nem ment oda hozzájuk Jézus; a tenger pedig háborgott, mert nagy szél fújt. Közben eljutottak mintegy huszonöt vagy harminc futamnyira, amikor meglátták, hogy Jézus a tengeren jár, és közeledik a hajóhoz. Megrémültek, de Jézus megszólalt: „Én vagyok, ne féljete!” Ekkor fel akarták venni a hajóra, de a hajó egyszeriben odaért a partra, ahová tartottak.”

Kedves Testvéreim!

A történet kisebb-nagyobb eltérésekkel mind a négy evangéliumban szerepel. János evangéliumában az ötezer ember megvendéglése után, a nagy kenyércsoda után Jézust meg akarják ragadni és királlyá akarják tenni. Hiszen milyen jó dolog, hogy az embereknek enni adott, egy mindennapi problémát oldott meg, s ha király lesz meg van oldva a kenyér, sőt még a hal ügyük is, mert annyit ehetnek, amennyit csak akarnak, ilyen csodatevő király mellett. Jézus ezt akarja megakadályozni, mert a csodák nem a testi javunkat kell, hogy szolgálják, hanem hitünk ébredését és növekedését.

A nagy csoda részeseiként a tanítványok célja most Kapernaum. Hajóra szállnak mit sem sejtve arról, hogy mi minden történhet velük. Jézus nélkül indulnak útnak.

Kedves Testvérem! Egész életünk egy nagy hajóutazás. Ma, ha szétnézel a saját hajódban – házádban a kérdés az, hogy kik vannak melletted? Egyedül vagy? Ott vannak Jézus tanítványai? S maga Jézus hol kap helyet? Jelen van? Később csatlakozik? Van még hely számára? Vele utazol?

Egy napnak különböző szakaszai vannak. S akkor, amikor besötétedik, a remény egyik jele az, hogy beállítjuk az óránkat ébresztőre, mert hisszük, hogy lesz holnap, de van, hogy nem is sejtjük mit rejt magában a sötét, az éjszaka, mert annyi minden történhet egy éjszaka leforgása alatt.

S míg szélről és viharról szó sincs a történet elején, addig a tanítványok messze kerülnek a parttól- a helytől, ahol még Jézus velük volt. 25-30 futamnyi távolság=25-30x 185m kb. 5 km-re vannak már a parttól. A sötétben pedig a part és a cél is messze van, amikor az irányt már nem ők diktálják, hanem a tőlük sokkal hatalmasabb erővel rendelkező szél és víz, ami arra dobja őket, amerre akarja. Az, hogy mindez este a sötétségben történik nagy jelentőséggel bír. Hiszen, akkor amikor nem látunk sebezhetőbbek vagyunk, nekiütközünk a körülöttünk lévő tárgyakkal, és ha jól megnézzük a bibliai történeteket, akkor több személy életében is kellett a sötétség ahhoz, hogy életükbe lépjen a világ világossága. Éjszaka szinte még rettenetesebb egy vihar. Jézus világosságul jött ebbe a világba, hogy aki hisz Őbenne az ne maradjon a sötétségben.

Egy tó kellős közepén, amikor messze a part a hajó alatt mozgásba lendül a tó vize, a tanítványok küszködnek egyedül a tengerrel, a hullámokkal és a hajóval. Eveznek, de hiába, mert ott az ellenség és jönnek a nagy hullámok. Ha a víz bekerül a hajóba, akkor el is süllyedhetnek. Ami itt az emberre nézve ellenség, afölött Ő uralkodik. Jézus a tengeren jár. Ami mai napig az embernek lehetetlen az az Isten Fiánál lehetséges. De ha a félelmet beengedjük az életünkbe, akkor az képes megmérgezni. A félelem szinte csak rombol a környezetében, viszont az istenfélelem az épít, amikor meghallja és ismeri Ura hangját, amikor Ő azt mondja, hogy **„Én vagyok, ne féljtek!”**

Drága Testvérem! Mi miatt háborog lelked? Mi az, ami megrémít? ... Engedd, hogy efölé kerüljön Jézusod. Mert, ami neked lehetetlen az Előtte lehetséges. Ha fúj a szél és háborog a tenger a családban, a munkahelyeden, vagy legbelül nem tudsz megbékülni önmagadban dolgokkal, akkor neked szól a mai történet. A tiéd az, amit olvasol, s nem hiába rendezte úgy Istened a mai napodat, hogy felismerd ki is Ő, és mit kell tenned a közelében. „Én vagyok, ne féljete!” Mert csak így érkezhetsz meg a célhoz. A hajód az övé. A hajód, ha Ő veled van, odaér a partra, csak merd elkérni akarátának teljesülését az életedben. Ámen.

Imádság: MA Jézus bemutatkozik nekünk is. „Én vagyok, ne féljete!” Mit válaszolt bemutatkozására. Az Úrral meglévő élő kapcsolat egyik jele a Vele való párbeszéd. (Habakuk magyarázat első mondata)

- „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön nem éhez meg , és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha." János 6,35
- „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága." János 8,12
- „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be az megtartatik, az bejár és kijár, és legelőt talál." János 10,9
- „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért" János 10,11
- „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él!" János 11,25
- „Én vagyok az út az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csakis énáltalam!" János 14,6
- **„Én vagyok a szőlőtő és ti a szőlővesszők, aki énbennem marad én pedig őbenne az terem sok gyümölcsöt."** János 15,5 (Az ökumenikus imahét 7. napjának igéje)

Áldás: „De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kiszabadította őket szorult helyzetükből. Lecsendesítette a forgószelet, elcsitultak a hullámok. Örültek, amikor azok elsimultak, és a kívánt kikötőbe vezette őket. Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, és az emberekkel tett csodáiért!”(Zsolt107,28-31) Ámen.

Záró ének: 394. dicséret: 2-6. versei: „Hullámok ha rémítenek...”